

jímu odpůrci. Podle §u 564 c. ř. s. nemůže býti pochybno, že nestačí, bylo-li podání strany, výpověď obsahující, doručeno odpůrci ve lhůtách v §u 560 čís. 1 a 2 c. ř. s., nýbrž že mu musí v této lhůtě býti doručen i soudní příkaz. Nestane-li se tak, jest výpověď bezúčinnou, když byly proti soudnímu příkazu ve lhůtě k tomu stanovené podány námitky. Lhůta k námitkám počíná podle § 124 c. ř. s. doručením soudního příkazu, poněvadž jest v něm ustanovena. Jelikož soudní příkaz byl žalovanému doručen dne 18. ledna 1926, tudíž po uplynutí výpovědní lhůty, a námitky byly proti němu podány dne 26. ledna 1926, tedy včas, jest výpověď bezúčinnou. Dovolání poukazuje k tomu, že podle čl. 79 a 80 směnečného řádu přerušuje se promlčení doručením žaloby a že tento účinek nastane i tehdy, byl-li na žalobu ustanoven rok k ústnímu jednání, ač správně měl býti vydán platební příkaz. To jest sice pravda, ale pro řešení otázky, o kterou jde, docela bez významu, poněvadž mezi přerušením promlčení doručením žaloby a zrušením nájemní výpovědi není obdoby. Podle zákona stačí k přerušení promlčení doručením žaloby, ať byla vyřízena ustanovením roku nebo platebním příkazem, kdežto v případě, o který jde, nebylo vyhověno všemu, čeho podle zákona jest zapotřebí, by výpověď byla účinnou.

Čís. 6130.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).

Výhody, jež poskytuje zákon vymáhajícímu věřiteli při exekuci na platy pro pohledávky výživného, vztahují se i na útraty sporu o výživné. Výhody ty nelze však přiznati celé útratové pohledávce, byl-li veden spor jednak o rozvod, jednak o placení výživného.

Jde-li o exekuci ku zajištění jednotné útratové pohledávky, jež jest příslušenstvím jednak nároku na výživné, jednak jiného hlavního nároku a žádá-li vymáhající strana, by bylo použito přísnějších a pro ni výhodnějších předpisů o exekuci pro pohledávky výživného, jest na ní, by udala vše, co podle povahy případu jest důležité pro opatření, jež povolující nebo exekuční soud má vydati za účelem provedení exekuce a musí dokázati všechny okolnosti, jež jsou podstatné pro navrhované soudcovské rozhodnutí nebo opatření.

(Rozh. ze dne 18. června 1926, R II 189/26.)

Ku zajištění útrat sporu o rozvod manželství od stolu a lože a placení výživného navrhla manželka exekuci zabavením dvou třetin manželova platu s obmezením, že manželu musí zůstatí volných 3.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud k dlužníkovu rekursu povolil exekuci zabavením toliko jedné třetiny platu manželova s obmezením, že mu musí ročně zůstatí volných 6.000 Kč. Důvody: Náklady procesní a exekuční sdílejí osud nároku hlavního, a lze proto útraty vymáhání výživného vymoci stejně jako výživné samotné. Pro útraty takové platí ustanovení § 1 (2) zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července

1924, čís. 177 sb. z. a n. a bylo by napadené usnesení podle těchto ustanovení správným, kdyby šlo jen o útraty sporu o výživné. V projednávaném případě jedná se však o žalobu o rozvod a s tímto hlavním nárokem byl spojen i nárok na placení výživného. Útraty vzešlé tímto sporem v první instanci netýkají se tudíž výlučně otázky výživného, nýbrž i otázky rozvodu. Ježto § 1 druhý odstavec cit. zák. jest ustanovením výjimčným, nelze ho použít i pro pohledávky nepriviligované aneb pro pohledávky, jež aspoň z části postrádají povahy výsadní. V takovém případě lze vésti exekuci jen podle §u 1 první odstavec cit. zák., jakoby se jednalo o útratovou pohledávku nepriviligovanou. V tomto objemu slušelo stížnosti povinného vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není o tom pochyby a odpovídá to judikatuře nejvyššího soudu, jak nynějšího (srv. na př. čís. 618 sb. n. s.), tak i dřívějšího ve Vídni (srv. na př. čís. 3471 G. U.), že výhody, které poskytuje zákon vymáhající straně při vedení exekuce na platy pro pohledávky výživného (nyní odstavec druhý §§ 1, 2 a 3 zák. ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.) vztahují se také na útraty sporu, jako příslušenství hlavního nároku. V tomto případě jde však o otázku, pokud jest přiznati tuto výhodu útratám sporu, byl-li spor veden jednak o rozvod manželství, jednak o výživné. Otázku tuto netřeba však v souzeném případě řešiti zásadně. Stačí poukázati na to, že útraty sporu v prvé stolici penízem 6.996 Kč 30 h žalobkyni přisouzené nevznikly jen sporem o výživné, nýbrž také sporem o rozvod, který — jak ze spisů vidno — zabral převážnou část sporného jednání. Jisto jest, že nelze přiznati výhody přísnější exekuce po rozumu §u 1 druhý odstavec cit. zák. celé útratové pohledávce, protože taková výhoda jest přiznána jen privilegovaným pohledávkám a jest jen výjimkou z pravidla. Jde-li o exekuci k zajištění jednotné útratové pohledávky, která jest příslušenstvím jednak výživného, jednak jiného hlavního nároku a žádá-li vymáhající strana, by bylo použito přísnějších a pro ni výhodnějších předpisů o exekuci pro pohledávky výživného, musí podle §u 54 (1) čís. 3 ex. ř. udati vše, co podle povahy toho případu jest důležité pro opatření, jež povolující nebo exekuční soud k cíli provedení exekuce má vydati a musí podle §u 55 druhý odstavec ex. ř. dokázati všechny okolnosti, které jsou podstatné pro navrhované soudcovské rozhodnutí neb opatření. Toho navrhovatelka neučinila, nýbrž bez jakéhokoliv odůvodnění a rozeznávání navrhovala zabavení $\frac{2}{3}$ platu s volným ročním důchodem jen 3.000 Kč jakoby celá útratová pohledávka byla nárokem alimentárním. Její návrh neopodstatňoval povolení exekuce, jak byla žádána a proto jí nebylo ukřivděno, když jí rekursní soud povolil exekuci podle předpisů o exekuci na platy pro pohledávky nepriviligované.